

hvor han tog polytechnisk Examen 1847, og blev ansat ved Brøndbanstøtten. Han har altså tilbragt meget over Halvdelen af sit Liv her blandt os, er af dansk Herkomst, og i alle Henseender bekendt som en hæderlig og dygtig Mand; den er derfor vistnok al Grund til at tilstaae ham den ansøgte Jubsødsret. Jeg haaber ogsaa, at den høitærede Indenrigsminister ikke vil modsætte sig dette Lovforslag. Det er mig vel bekendt, at han har havt Betænkkeligheder ved selv at fremlægge et saadant Lovforslag; derfor er det, at jeg er kommen med det, idet jeg godt kan forestille mig, at den ærede Minister, uagtet han selv ikke var stemt for at indbringe Forslaget i Thinget, dog, naar det er indbragt, ikke vil modsætte sig det. Jeg skal saaledes anbefale det til Fremme.

Formanden: Forslaget vil blive henlagt paa Thingets Bord. Jeg gaaer derefter over til det 3de Nummer paa Dagsordenen, som angaaer Spørgsmaal om Fremme af forskjellige Lovforslag. Det første er Forslag til Lov om Dph. af Vælsen af den kongelige Guehandel paa Færøerne.

Indenrigsministeren: Naar jeg tager Ordet paa dette Stadium af Sagen, saa skeer det, fordi jeg skylder det ærede Thing at tilkændegive, at Ministeriet er betænkt paa at fremkomme med et Lovforslag om samme Gjenstand. Der som man imidlertid vil vide, naar dette Forslag kan fremlægges, saa kan jeg ikke svare Andet; end at det skal komme saasnart, som det er muligt, og saasnart Forberedelserne ere giorde; men jeg seer mig ikke for Diebliffet istand til at angive nogen bestemt Tid.

Sage: Jeg haaber, at det ærede Thing vil tillade, at dette Lovforslag fremmes. Det vil være mange af de ærede Medlemmers Grøndring, at denne Sag blev bragt paa Bane for et Aar siden, idet det af den daværende Indenrigsminister blev anført, at det vel var betænkeligt at have det Monopol, som indskrænkede Handelen paa Færøerne til det nuværende Handelselskab; men, at det var en Sag, som var gaaet i Arv fra den ene Indenrigsminister til den anden — uden at det dog synes, at nogen af dem har havt Tid til

at expedere den —; han lovede paa det Bestemteste at fremme Sagen saaledes, at Lovforslaget kunde komme for. Det vil ogsaa være i Thingets Grøndring, at, efterat den daværende Indenrigsminister var bleven afløst af den nuværende høitærede Indenrigsminister, androge vi i Sommer sessionen paa, at den færøiske Handel snarest muligt maatte blive frigtiven, og Lovforslaget derom altsaa komme frem. Det er bekendt, at Lagthingets Betænkning over dette Lovforslag allerede er indkommen for lang Tid siden; vi nærme os nu Arets Udgang, og der synes saaledes ikke at være nogen Tid at spille med, at bringe denne Sag frem, forsaavidt vi nemlig skulle see en snarlig Ende paa dette Handelsmonopol. Jeg veed ikke noget Bedre at anføre for, at Thinget nu fremmer denne Lov, end hvad der er sagt i Finantsudvalgets Betænkning over Finantsloven for 1851—52; det er til alle Medlemmers Underretning, og jeg tør haabe, at de fleste af eller alle de ærede Medlemmer ville læse en saa vel skreven og saa overordentlig fornuftig Betænkning, som den i det Hele er, og at den vil styrke dem til det Forsæt, saasnart som muligt, at befordre det foreliggende Lovforslag, der jo er baseret baade paa Regjeringen og paa Lagthinget, og som jo kan undergaae de Forandringer, som Thinget i Forbindelse med Regjeringen maatte finde nødvendige. Den Betænkning, hvortil jeg sigter, ledte til, at Thinget den 12te Marts 1851 besluttede at udtale den Anskuelse, at den færøiske Handel bør frigtives, og at de fornødne Forberedelser bør træffes til, at den kongelige Handels Eneret senest ved Udgangen af Aret 1852 kan blive ophævet. Det er sagt i Betænkningen, at, naar man regner rigtigt efter — og Regningen er opstillet af Finantsudvalget —, saa vil man finde, at denne Handel ikke afgiver nogen Fordeel for Statskassen, hvorimod den er til ubodelig Skade for Færingerne og en uovervindelig Hindring for disse Bilandes Opkomst. Jeg haaber, at den høitærede Formand tillader mig at oplæse nogle faa Linier af denne Betænkning; det hedder dert: „Paa Færøerne findes et kraftigt, flittigt og lærvilligt Folk, som, efter mangfoldige samstemmende Vidnesbyrd, i Dph. og Sædelighed ikke staaer